Този документ е средство за документиране и не обвързва институциите

►**B**

ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА

от 28 март 1983 година

за освобождаване от данъчно облагане в Общността при временен внос на някои превозни средства от една държава-членка в друга

(83/182/ЕИО)

(ОВ L 105, 23.4.1983 г., стр. 59)

Изменена с

		Официален вестник		
		№	страница	дата
►**M1**	Директива 2006/98/ЕО на Съвета от 20 ноември 2006 година	L 363	129	20.12.2006

Изменена с

►**A1**	Акт за присъединяване на Испания и Португалия	L 302	23	15.11.1985
►**A2**	Акт за присъединяване на Австрия, Финландия и Швеция	C 241	21	29.8.1994
►**A3**	Акт относно условията на присъединяването на чешката република, република естония, република кипър, република латвия, република литва, република унгария, република малта, република полша, република словения и словашката република и промените в учредителните договори на европейския съюз	L 236	33	23.9.2003

▼B

ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА

от 28 март 1983 година

за освобождаване от данъчно облагане в Общността при временен внос на някои превозни средства от една държава-членка в друга

(83/182/ЕЕС)

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 99 от него,

като взе предвид предложението на Комисията ([1]),

като взе предвид становището на Европейския парламент ([2]),

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет ([3]),

като има предвид, че свободата на движение на местни лица на Общността в рамките на Общността е затруднена от правилата за данъчно облагане, които се прилагат при временен внос на някои превозни средства, използвани за лични или служебни цели,

като има предвид, че отстраняването на пречките, произтичащи от тези правила за данъчно облагане, е особено необходимо с оглед на стремежа да се изгради икономически пазар с черти, близки до тези на един вътрешен пазар,

като има предвид, че в някои случаи трябва да има възможност да се установи със сигурност дали едно лице е в действителност местно лице на определена държава-членка,

като има предвид, че изглежда желателно на първо време обхватът на прилагане на настоящата директива относно някои превозни средства да се ограничи до тези от тях, които са придобити или внесени в съответствие с общите условия на данъчно облагане, действащи на вътрешния пазар на една от държавите-членки,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

Член 1

Обхват

1. При спазване на условията, предвидени по-долу, държавите членки предоставят освобождаване при временен внос от други държави-членки по отношение на: задвижвани с помощта на двигател пътни превозни средства (включително техните ремаркета), кораби за развлечение, частни самолети, велосипеди, велосипеди на три колела и ездитни коне, от:

— данък върху оборота, акцизни данъци и всеки друг вид данък върху потреблението;

— данъците, посочени в приложението към настоящата директива.

([1]) ОВ C 267, 21.11.1975 г., стр. 8.
([2]) ОВ C 53, 8.3.1976 г., стр. 37.
([3]) ОВ C 131, 12.6.1976 г., стр. 50.

▼B

2. Освобождаването по параграф 1 се предоставя също по отношение на обичайните резервни части, принадлежности и оборудване, внесени с тези превозни средства.

3. Превозни средства, използвани за търговски цели, се изключват от освобождаването по параграф 1.

4. а) Обхватът на прилагане на настоящата директива не се разпростира към временен внос на използвани за лични цели: частни превозни средства, каравани, кораби за развлечение, частни самолети, велосипеди и велосипеди на три колела, които не са били придобити или внесени в съответствие с общите условия на данъчно облагане, действащи на вътрешния пазар на една от държавите-членки, и/или за които във връзка с техния износ се предоставя освобождаване от или възстановяване на данък върху оборота, акцизен данък или всеки друг вид данък върху потреблението.

За целите на настоящата директива се смята, че превозни средства, придобити при посочените в член 15, параграф 10 от Директива 77/388/ЕИО ([1]) обстоятелства, удовлетворяват общите условия на данъчно облагане, действащи на вътрешния пазар на една от държавите-членки; държавите-членки могат обаче да приемат, че превозни средства, придобити при обстоятелствата, посочени в споменатия параграф 10, трето тире, не удовлетворяват горните условия.

б) До 31 декември 1985 г. Съветът приема единодушно, по предложение на Комисията, правила на Общността за предоставяне на освобождаване по отношение на превозните средства по буква а), първо изречение по-горе, като взема предвид необходимостта да се избегне двойно данъчно облагане и необходимостта да се осигури обичайното пълно данъчно облагане на превозни средства, използвани за лични цели.

Член 2

Определения

По смисъла на настоящата директива:

а) „моторно превозно средство, използвано за търговски цели“ означава всяко пътно превозно средство, което по своята конструкция или оборудване е пригодено и предназначено да превозва, срещу възнаграждение или не:

— повече от девет лица, включително водача;

— стоки,

и всяко пътно превозно средство със специално предназначение, различно от превоза като такъв;

б) „частно превозно средство“ означава всяко пътно превозно средство, включително неговото ремарке, което не попада в обхвата на определението по буква а);

в) „използване за служебни цели“ на превозно средство означава неговото използване за прякото извършване на определена дейност срещу възнаграждение или финансова печалба;

г) „използване за лични цели“ означава всяко използване, различно от използването за служебни цели.

([1]) ОВ L 145, 13.6.1977 г., стр. 1.

▼B

Член 3

Временен внос на някои превозни средства за използване за лични цели

Освобождаване от данъците, указани в член 1, при временен внос на: частно превозно средство, каравана, кораб за развлечение, частен самолет, велосипед и велосипед на три колела, се предоставя на всеки 12 месеца за срок, не по дълъг от шест месеца, последователни или не, при условие че:

а) лицето, внасящо такива стоки:

аа) е с обичайно местоживеене в една от държавите-членки, различни от държавата-членка на временния внос;

бб) използва даденото превозно средство за свои лични цели; и

б) указаното превозно средство не се отчуждава или отдава под наем в държавата-членка на временния внос, или дава назаем на лице с местоживеене в тази държава. Частни превозни средства, принадлежащи на фирми за отдаване на коли под наем със седалище в Общността, обаче могат да бъдат преотдавани под наем на нямащи местоживеене в тази държава лица с намерение да бъдат реекспортирани, ако се намират в страната в резултат на договор за наем, чието действие се прекратява в тази страна. Те могат също да бъдат върнати в държавата-членка, където са били първоначално наети, от служител на фирмата за отдаване на коли под наем, даже ако този служител е с местоживеене в държавата-членка на временния внос.

Член 4

Временен внос на частни превозни средства за използване за служебни цели

1. Предоставя се освобождаване от данъците, указани в член 1, при временен внос на частни превозни средства, използвани за служебни цели, при условие че:

а) лицето, внасящо частното превозно средство:

аа) е с обичайно местоживеене в една от държавите-членки, различна от държавата-членка на временния внос;

бб) не използва превозното средство в държавата-членка на временния внос за превоз на пътници срещу наемно възнаграждение или материално възнаграждение от какъвто и да е вид или за промишлен и/или търговски превоз на стоки, възмездно или безвъзмездно;

б) указаното превозно средство не се отчуждава, отдава под наем или дава назаем в държавата-членка на временния внос;

в) превозното средство е било придобито или внесено в съответствие с общите условия на данъчно облагане, действащи на вътрешния пазар на държавата-членка, в която е обичайното местоживеене на ползвателя, и по отношение на него не се предоставя, във връзка с износа му, освобождаване от или възстановяване на данък върху оборота, акцизен данък или всеки друг вид данък върху потреблението.

Смята се, че това условие е изпълнено, ако частното превозно средство носи обичайните регистрационни номера на държавата-членка на регистрацията, като при това се изключват всички видове временни номера.

В случай обаче, че частните превозни средства са регистрирани в държава-членка, където издаването на обичайните регистрационни

▼B

номера не е поставено в зависимост от изпълняването на общите условия на данъчно облагане, действащи на вътрешния пазар, ползвателите се задължават да представят всички необходими доказателства, че са платили данъците върху потреблението.

2. Освобождаването от данъците, указани в параграф 1, се прилага, както следва:

— в случаите на внос на частни превозни средства от един от търговските посредници по член 3 от Директива 64/224/ЕИО ([1]) — за срок от 7 месеца за всеки дванадесетмесечен период, последователен или не;

— във всички останали случаи — за срок от 6 месеца за всеки дванадесетмесечен период, последователен или не.

Член 5

Особени случаи на временен внос на частни превозни средства

1. Предоставя се освобождаване от данъците, указани в член 1, при временен внос на частни превозни средства в следните случаи:

а) когато едно лице постоянно използва частно превозно средство, регистрирано в страната, в която е обичайното местоживеене на ползвателя, за пътувания от местоживеенето до местоработата си в предприятие на територията на друга държава-членка и обратно. За освобождавания по този член не се поставят никакви ограничения във времето;

б) когато студент използва частно превозно средство, регистрирано в държавата-членка на обичайното му местоживеене, на територията на друга държава-членка, в която студентът пребивава единствено с цел да получи образованието си.

2. Предоставянето на освобождаване по параграф 1 се поставя в зависимост единствено от условието за съответствие с разпоредбите на член 4, параграф 1, букви а), б) и в).

Член 6

Предоставяне на освобождаване при временен внос на ездитни коне, използвани при екскурзии с яздене на коне

Предоставя се за срок от три месеца освобождаване от данъците, указани в член 1, при временен внос на ездитни коне, при условие че:

а) указаните коне се внасят от техните ездачи на територията на държавата-членка на временния внос за целите на и/или в хода на екскурзии с яздене на коне. Държавите-членки могат да изключат от това освобождаване вноса на коне на борда на превозни средства, извършван от лица с местоживеене в тези държави;

б) освобождаването е поискано не по-късно от момента на влизането на територията на държавата-членка на временния внос. Ако освобождаването е поискано преди извършване на временния внос, ездачът може да бъде освободен от задължението да влезе на територията на държавата-членка на временния внос през граничен пункт;

в) указаните коне не се отдават под наем, дават назаем или продават на трето лице в държавата-членка на временния внос, нито се използват за цели, различни от тези на екскурзията.

([1]) ОВ L 56, 4. 4.1964 г., стр. 869/64.

▼B

Член 7

Общи правила за определяне на местоживеенето

1. По смисъла на настоящата директива „обичайно местоживеене“ означава мястото, където едно лице обикновено, т.е. не по-малко от 185 дни през календарната година, живее поради своите лични и професионални връзки или, в случай на отсъствие на професионални връзки, поради своите лични връзки, които разкриват тясна обвързаност между лицето и мястото, където живее.

Когато обаче професионалните връзки на едно лице са с място, различно от мястото, с което са личните му връзки, вследствие на което лицето живее последователно на различни места, разположени в две или повече държави-членки, смята се, че неговото обичайно местоживеене е мястото, с което то има лични връзки, при условие че указаното лице постоянно се връща там. Не е необходимо последното условие да бъде удовлетворено, ако лицето живее в една от държавите-членки с цел изпълнение на задача с определена продължителност. Посещаване на университет или училище не предполага смяна на обичайното местоживеене.

2. Лицата представят всички подходящи доказателства за обичайното си местоживеене, като карти за самоличност или всякакви други действителни документи.

3. Компетентните органи на държавата-членка на вноса могат да поискат да им бъдат предоставени допълнителни сведения или доказателства, когато имат съмнения относно достоверността на заявление по параграф 2 относно обичайното местоживеене, или за целите на определен вид контрол.

Член 8

Допълнителни правила за определяне на местоживеенето в случай на използване на частно превозно средство за служебни цели

В изключителни случаи, когато въпреки представянето пред компетентните органи на държавата-членка на вноса на допълнителните сведения по член 7, параграф 3 все още остават сериозни съмнения, извършването на временен внос на частно превозно средство за служебни цели може да бъде поставено в зависимост от плащане на обезпечение.

Ако обаче ползвателят на превозното средство представи доказателства, че неговото обичайно местоживеене е в друга държава-членка, органите на държавата-членка на временния внос възстановяват сумата на обезпечението в двумесечен срок от представяне на доказателствата.

Член 9

Особени правила

1. Държавите-членки имат право да запазят и/или въведат по-благоприятна уредба от предвидената с настоящата директива. В частност по искане на вносителя те могат да разрешат временен внос за срок, по-дълъг от посочените в член 3 и член 4, параграф 2. В последния случай за периоди, надхвърлящи установените с настоящата директива, държавите-членки могат да събират данъците, указани в приложението. Държавите-членки могат също да разрешават преотдаването под наем на частни превозни средства по член 3, буква б), второ изречение на лице с местоживеене в държавата-членка на вноса, с цел тяхното реекспортиране.

▼B

2. Държавите-членки не могат при никакви обстоятелства, преследвайки целите на настоящата директива, да предоставят освобождавания от данъчно облагане в Общността, които са по-неблагоприятни от тези, които те биха предоставили по отношение на превозни средства, произхождащи от трета страна.

3. Кралство Дания може да поддържа правилата, приложими в тази страна във връзка с обичайното местоживеене, съгласно които за всяко лице, включително студентите по член 5, параграф 1, буква б), което живее в Дания в продължение на една година или 365 дни в рамките на период от 24 месеца, се смята, че е с постоянно местоживеене там.

За целите на избягване на двойното данъчно облагане обаче:

— ако в резултат на прилагането на тези правила за едно лице се смята, че има местоживеене в две страни, неговото обичайно местоживеене е там, където живеят неговата съпруга (съпруг) и деца;

— в подобни случаи Кралство Дания се съветва с другите заинтересовани държави-членки, за да се реши кое местоживеене ще бъде използвано за целите на данъчното облагане.

Преди изтичането на период от три години Съветът, опирайки се на доклад на Комисията, преразглежда изключението по настоящия параграф и, ако е необходимо, по предложение на Комисията, основано на член 99 от Договора, приема мерки, с които се осигурява отмяната на изключението.

4. Държавите-членки уведомяват Комисията за договорености, посочени в параграф 1, като в същото време изпълняват задълженията по член 10. Впоследствие Комисията съобщава за тези договорености на другите държави-членки.

Член 10

Заключителни разпоредби

1. Държавите-членки въвеждат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива, най-късно до 1 януари 1984 г. Те незабавно информират Комисията за това.

2. Когато практическото прилагане на настоящата директива предизвиква трудности, компетентните органи на заинтересованите държави-членки приемат необходимите решения по взаимно съгласие, най-вече в светлината на конвенциите и директивите на Общността относно взаимопомощта.

3. Държавите-членки съобщават на Комисията текстовете на разпоредбите от националното законодателство, които те приемат в областта, уредена с настоящата директива.

4. На всеки две години след консултации с държавите-членки Комисията представя пред Съвета и пред Европейския парламент доклад относно прилагането на настоящата директива в държавите-членки, като обръща особено внимание на понятието „обичайно местоживеене“, и прави предложение за въвеждане на разпоредби на Общността, необходими, за да се постигне установяването на еднообразна система във всички държави-членки.

Член 11

Адресати на настоящата директива са държавите-членки.

▼A2

ПРИЛОЖЕНИЕ

Списък на таксите, упоменати под второто тире към член 1, параграф 1

БЕЛГИЯ

— Taxe de circulation sur les véhicules automobiles (Arrêté royal du 23 №vembre 1965 portant codification des dispositions légales relatives aux taxes assimilées aux impôts sur les revenus - Moniteur belge du 18 janvier 1966)

— Verkeersbelasting op de autovoertuigen (Koninklijk Besluit van 23 №vember 1965 houdende codificatie van de wettelijke bepalingen betreffende de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen - Belgisch Staatsblad van 18 j anuari 1966)

ДАНИЯ

— Vægtafgift af motorkøretøjer (Lovbekendtgørelse nr. 163 af 31. marts 1993 г.)

ГЕРМАНИЯ

— Kraftfahrzeugsteuer -1979 г.) (Kraftfahrzeugsteuergesetz

— Kraftfahrzeugsteuer 1979 г.) (Durchführungsverordnung

ГЪРЦИЯ

— Τέλη κνκλοφοριας (N 2367/53 σπως ισχῦει)

ИСПАНИЯ

— Tributos Locales sobre circulación de vehículos automóviles (establecido en base a la Ley 41/1979 г., de 19 de №viembre, de Bases de Régimen Local y al Real Decreto. 3250/1976 г., de 30 de diciembre)

ФРАНЦИЯ

— Taxe différentielle sur les véhicules a moteur (Loi nº 77-1467 du 30 décembre 1977 г.) .

— Taxe sur les véhicules d"une puissance fiscale supérieure à 16 CV immatriculés dans la catégorie des voitures particulières (Loi de finances 1979 г. Article 1007 du code général des impôts)

ИРЛАНДИЯ

— Motor vehicle excise duties (Finance (Excise duties) (Vehicles) Act 1952 as amended, and Section 94, Finance Act 1973 г. as amended)

ИТАЛИЯ

— Tassa sulla circolazione degli autoveicoli (TU delle leggi sulle tasse automobilistiche approvato con DPR N. 39 del 5 febbraio" 1993 г. e successive modificazioni)

ЛЮКСЕМБУРГ

— Taxe sur les véhicules automoteurs (Loi allemande du 23 mars 1935 (Kraftfahrzeugsteuergesetz) maintenue en vigueur par I"arrêté grand-ducal du 26 octobre 1944, modifiee par la loi du 4 août 1975 г. et les .règlements grand-ducaux du 15 septembre 1975 г. et du 31 octobre 1975 г. et du 31 octobre 1975 г.)

НИДЕРЛАНДИЯ

— Motorrijtuigenbelasting (wet op de motorrijtuigenbelasting 21 juli 1966, Stb 332 - wet van 18 december 1969/Stb 548)

АВСТРИЯ

— Kraftfahrzeugsteuer (BGBI. Nr. 449/1992 г.)

ПОРТУГАЛИЯ

— Imposto sobre veiculos (Decreto-Lei nº 143/78, de 12 de Junho)

— Imposto de compensação 354-A/82, de 9 de Setembro) (Decreto- Lei nº:"

▼A2

ФИНЛАНДИЯ

— Moottoriajoneuvovero/ motorfordonsskatt (Laki moottoriajoneuvoverosta/Lag om skatt på motorfordon 722/66)

ШВЕЦИЯ

— Fordonsskatt (Fordonsskattelagen 1988 г.:327)

ОБЕДИНЕНО КРАЛСТВО

— Vehicle excise duty (Vehicles (Excise) Act 1971 г.)

▼A3

ЧЕШКАТА РЕПУБЛИКА

— Silniční daň

КИПЪР

— Ο περί Τελωνειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως Νόμος

— Ο περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμος του 1972, όπως τροποποιήθηκε

— Οι περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Κανονισμοί του 1984, όπως τροποποιήθηκαν

ЛАТВИЯ

— akcīzes nodoklis (likums "Par akcīzes nodokli", pieņemts 1999. gada 25. novembrī)

— transportlīdzekļu ikgadējā nodeva (likums "Par transportlīdzekļu ikgadējo nodevu", pieņemts 2001. gada 22. novembrī)

ЛИТВА

— – Prekių apyvartos mokestis (Žin., 2002, Nr. 56 2229)

МАЛТА

— Dazju tas-Sisa fuq Vetturi bil-Mutur (Att dwar Taxxa tar-Reġistrazzjoni tal-Vetturi bil-Mutur, Kap. 368)

СЛОВЕНИЯ

— Davki od prometa motornih vozil (Zakon o davkih na motorna vozila, Ur.l. RS, št. 52/99)

СЛОВАШКАТА РЕПУБЛИКА

— Zákon o cestnej dani

▼M1

БЪЛГАРИЯ

— данък върху превозните средства

РУМЪНИЯ

— taxa asupra mijloacelor de transport (Codul Fiscal — articolele 261- 265),

— accize pentru autoturisme și autoturisme de teren inclusiv rulate [Codul Fiscal — articolul 208, alineatul (5) și articolul 210 alineatul (1) litera (b)]